

Arrest

nr. 89 915 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 30 maart 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kosh Asiab gelegen in het district Aybak van de provincie Samangan. U bent Oezbeek van etnische achtergrond en soenniet. U ging tot de 4de klas naar school in Kon Aybak, maar toen uw leven in gevaar was in Afghanistan verliet u de school. Uw vader werkte voor de taliban aan de macht kwamen voor de Afghaanse regering. Toen de taliban de macht grepen in Afghanistan besloot uw vader te vluchten naar Panj Qarja. Uw moeder nam de rest van het gezin mee naar het dorp Kosh Asiab. Uw familie had enkele stukken grond van ongeveer drie tot vier jérib in het dorp Hassankhel die met de vlucht van uw vader werden bezet door uw burens, de broers G.(...) A.(...) en M.(...) J.(...). Zij zijn Pashtounen en talibanleden. Zolang de taliban aan de macht waren werkten zij op jullie grond en gebruikten zij de opbrengst. Na de val van het talibanregime keerde uw vader terug naar jullie huis en nam hij zijn grond terug over. Uw vader begon na zijn terugkeer opnieuw voor de regering te werken als hoofd van de ondervragingsdienst van de politie in de stad Aybak van de provincie Samangan. Op een dag werden jullie vanuit de richting van jullie burens beschoten toen jullie aan het werken waren op jullie grond. Uw vader besloot jullie naar huis te brengen en ging samen met enkele anderen terug naar zijn grond om te kijken wie de schutters waren. Eens aangekomen zag hij niemand meer. Uw vader liet niemand nog toe om naar de gronden te gaan. Enige tijd geleden ging uw vader met pensioen, waardoor jullie vijanden zich machtiger voelden. Op een dag in het jaar 1389 (omgezet naar de westerse kalender 21 maart 2010-20 maart 2011) werd uw vader ontvoerd op de weg van Puli Khomri naar Kabul. U besloot klacht in te dienen. Twee dagen later werd jullie huis beschoten en aangevallen met handgranaten. Uw familie zocht onderdak bij uw oom en u besloot Afghanistan te verlaten. U verkocht het huis en een deel van de gronden om uw reis te regelen. Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u op 30 maart 2011 aan in België waar u een dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, een kopie van de klacht die u indiende samen met uw moeder tegen de ontvoerders van uw vader, een kopie van een opleidingscertificaat van uw vader en kopies van drie documenten met betrekking tot de pensionering van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn immers ernstige twijfels gerezen aan de geloofwaardigheid van de problemen die u had met de taliban in Afghanistan en waardoor u stelde het land te zijn ontvlucht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw asielprocedure geboren te zijn in 1995 en dus minderjarig te zijn (zie DVZ verklaring vraag 4). U verklaarde op het CGVS, na het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij die het tegendeel uitwees, nog steeds dat u minderjarig was op het moment van het interview, namelijk 17 jaar (CGVS, p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 16 juni 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk was uw leeftijd op dat moment zelfs nog hoger. Dit doet twijfels rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die uw vader hebben ontvoerd en uw huis aanvielen nadat u klacht had neergelegd (CGVS, p. 10-11). Zo verklaarde u dat uw vader problemen kreeg met twee talibanleden G.(...) A.(...) en M.(...) J.(...) omwille van jullie stuk grond gelegen in het dorp Hassankhel (CGVS, p. 10, 15). Deze problemen dateren al van tijdens het talibanregime. Toen uw vader werkzaam was bij de politie in Samangan durfden ze volgens u niet veel tegen uw vader ondernemen, waardoor uw vader pas na zijn pensionering enkele jaren geleden ontvoerd werd (CGVS, p. 18). Echter, er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader, die werkzaam zou zijn geweest als hoofd van de ondervragingsdienst bij de politie, zeer vaag en oppervlakkig zijn gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate wordt ondermijnd. U verklaarde dat uw vader zowel vóór als na het talibanregime werkzaam was voor de regering en crimineel onderzoek deed in Samangan (CGVS, p. 11). Als u gevraagd werd om de dienst waarvoor uw vader na de val van de taliban jarenlang werkzaam was te benoemen, kwam u aanvankelijk niet verder dan "onderzoek". Als u opnieuw gevraagd werd of de dienst nog een andere naam had stelde u dat het allemaal onder crimineel onderzoek viel en dat uw vader hoofd van de afdeling ondervraging was (CGVS, p. 11). Welke graad of rang uw vader binnen de afdeling crimineel onderzoek had, kreeg u echter niet gezegd. U dacht dat het wel een hoge rang moest zijn omdat uw vader een chauffeur had (CGVS, p. 13). Het is erg bevreemdend dat u niet zou weten wat de hoogste rang van uw vader was. Het door u voorgelegde attest over de pensionering van uw vader vermeldt immers dat hij zijn loopbaan eindigde als "Tsarman" in het jaar 1386 (2007). Er kan toch verwacht worden dat u als oudste zoon zou weten welke hoogste rang uw vader ooit heeft gehad. Het is trouwens opvallend dat u niet precies kan zeggen wanneer uw vader op pensioen ging, u stelde dat

het "misschien meer dan een jaar geleden" was, terwijl het voorgelegde attest vermeldt dat uw vader op pensioen ging in 1386 (2007) (CGVS p. 9). Verder in het gehoor antwoordde u op deze vraag dat hij op pensioen ging "toen hij uit de regering stapte" (CGVS, p. 12). Voorts beweerde u dat uw vader opnieuw begon te werken voor de afdeling crimineel onderzoek toen Karzai als president van Afghanistan aantrad. Echter, wanneer u gevraagd werd tot welk jaar uw vader zijn functie uitoefende stelde u simpelweg "na de taliban" (CGVS p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoe lang hij dan na de taliban dat werk deed bleef u opnieuw erg vaag in uw antwoord door te stellen "voor dat hij op pensioen ging". Dit zijn één voor één vage antwoorden waaruit blijkt dat u niet eens weet wanneer uw vader precies begon en stopte met zijn werk voor de politie. Ook over de wijze waarop uw vader zijn functie verkreeg bleef u vaag. U verklaarde dat uw vader voordien al voor de regering had gewerkt en dus de nodige ervaring had om opnieuw bij de regering te starten. U dacht dat hij vóór het talibanregime misschien minder verantwoordelijkheden had dan na de val van het regime, maar u wist niet welke functie hij voordien uitoefende (CGVS, p. 12, 13, 14). Nochtans blijkt uit de door u voorgelegde documenten dat uw vader op 29 saratan 1370 (20 juli 1991) luitenant was en aan het hoofd stond van de "criminal contraband (smokkelwaar) section" en toch van u verwacht mag worden dat u weet wat er op uw documenten staat. Of uw vader al dan niet een opleiding gevolgd had alvorens hij als hoofd van de afdeling kon beginnen liet u in het midden. U dacht dat het document dat u voorlegde misschien wel ging over een opleiding die hij gevolgd had (CGVS, p. 14). Nochtans leek u maar weinig te weten over dit document. Zo wist u niet wanneer uw vader die opleiding volgde en schatte u dat het ongeveer drie of vier jaar geleden was, maar erg zeker was u hier niet van (CGVS, p. 9). Dit is een vreemde bewering aangezien uw vader drie of vier jaar geleden volgens de voorgelegde attesten al met pensioen was, namelijk sinds het jaar 1386 (2007). Ook over de inhoud van de opleiding bleef u erg vaag door louter te stellen dat het over crimineel onderzoek ging (CGVS, p. 8-9), hetgeen ook een logisch antwoord was gezien uw vader volgens u voor de dienst crimineel onderzoek werkzaam was. U verklaarde dat uw vader die opleiding volgde bij buitenlanders in Mazar, maar u kon op geen enkel moment toelichten bij welke buitenlanders hij een opleiding gevolgd had noch gaf u antwoord op de vraag hoe lang die opleiding dan wel duurde (CGVS, p. 9). U zou na al die jaren toch meer informatie mogen bezitten over de bezigheden van uw vader, zeker aangezien u uiteindelijk hierdoor Afghanistan moest ontvluchten en u zelf verklaarde dat uw vader vertelde hoe hij druggebruikers en gokkers oppakte (CGVS, p. 13). Dergelijke vaststellingen doen vraagtekens rijzen over het werkelijke beroep van uw vader en zetten de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op de helling.

Uw vaders problemen met G.(...) A.(...) en M.(...) J.(...) omwille van jullie stuk grond in Hassankhel begonnen na de val van het talibanregime, toen uw vader terugkeerde en zijn stuk grond opnieuw in beslag nam. Gevraagd naar de manier waarop uw vader zijn stuk grond weer kon opeisen stelde u dat hij het op de wettelijke manier heeft gedaan door de eigendomsdocumenten aan de autoriteiten te tonen. Echter, hoe uw vader dat precies aanpakte kreeg u niet gezegd. U dacht dat hij misschien naar de rechtbank ging, maar eigenlijk wist u het niet (CGVS, p. 15). Evenmin slaagde u er in toe te lichten wanneer jullie dan precies werden beschoten en problemen kregen omwille van dat stuk grond. U stelde louter dat dit gebeurde toen jullie de grond opnieuw opeisten, maar in welk jaar dit gebeurde kreeg u niet gezegd. Ook wanneer u gevraagd werd hoe lang dit ongeveer al geleden was bleef u erg vaag met uw antwoord door te stellen dat het na de taliban was, wat erg ruim is gezien het talibanregime al gevallen is in 2002. U voegde nog toe dat u enkel wist dat ze van op hun gebied op jullie schoten (CGVS, p. 16). Ook wanneer u opnieuw de kans geboden werd om deze gebeurtenis nauwkeuriger in de tijd te situeren beweerde u dat ze één keer schoten toen uw vader nog bij de regering werkte en één keer net voor uw vertrek (CGVS, p. 16). Ook deze bewering is erg oppervlakkig aangezien u eerder al liet uitschijnen niet te weten wanneer uw vader precies aan het werk was voor de autoriteiten (CGVS, p. 12). Over de personen die jullie beschoten bleef u eveneens vaag. U beweerde dat G.(...) A.(...) en M.(...) J.(...) zeker op jullie geschoten hadden aangezien jullie met niemand anders ruzie hadden en er geschoten werd vanuit hun tuin (CGVS, p. 16, 17). Deze bewering is louter gebaseerd op uw vermoedens daar u blijkbaar niemand zag tijdens het schietincident. Ook uw vader die nog terugkeerde naar de plaats van gebeuren zag niemand meer op de plaats van het incident (CGVS, p. 17). Bovendien is het vreemd dat uw vader, die zelf bij de politie werkte, niet meer moeite deed om een onderzoek te starten naar de verdachten (CGVS, p. 17). Dat de verdachten niet voortdurend in jullie regio verblijven is geen afdoende verschoningsgrond. Jullie wisten blijkbaar dat zij naar Baghlan vluchtten waardoor uw vader beroep kon doen op zijn collega's daar. Na dit schietincident lieten ze jullie blijkbaar met rust tot in het jaar 1389 (2010), volgens u omdat uw vader voordien voor de regering werkte en ze toen niets konden ondernemen (CGVS, p. 17, 18). Dit is echter een merkwaardige bewering aangezien uw vader ook al voor de regering werkte toen jullie een eerste keer werden beschoten, waaruit blijkt dat zij wel degelijk iets konden ondernemen (CGVS, p. 17). Bovendien zou uw vader al in 1386 (2007) gepensioneerd zijn zodat het merkwaardig is dat zij tot 2010 zouden wachten om jullie opnieuw te vervolgen. In 1389 (2010) werd uw vader plots ontvoerd volgens u door G.(...)

A.(...) en M.(...) J.(...)n (CGVS, p. 18). U zegt heel zeker te zijn dat zij uw vader ontvoerden omdat jullie met niemand anders een conflict hadden en omdat zij jullie huis aanvielen nadat u een klacht neerlegde tegen hen (CGVS, p. 18). Echter, gevraagd of u iemand gezien had tijdens de aanval op uw huis ontkende u dit (CGVS, p. 19). Evenmin wist u hoe zij te weten kwamen dat jullie een klacht neerlegden tegen hen (CGVS, p. 19). Opnieuw zijn uw verklaringen gebaseerd op veronderstellingen. U kon nergens verduidelijken dat het daadwerkelijk deze twee personen zijn die u en uw familie vrezen.

Tot slot verklaarde u dat G.(...) A.(...) en M.(...) J.(...), jullie vijanden, bij de taliban zijn (CGVS, p. 10, 16). Wanneer u gevraagd werd hoe u dat wist bleef u vaag en stelde u dat het Pashtou sprekende mensen waren en dat iedereen uit Hassankhel bij de taliban ging. De reden waarom iedereen bij de taliban ging is volgens u omdat het allemaal Pashtounen zijn (CGVS, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring en is louter gebaseerd op uw veronderstellingen dat alle Pashtounen uit Hassankhel zich aansloten bij de taliban. U kon bovendien nergens aantonen dat jullie vijanden zich daadwerkelijk bij de taliban aansloten. Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Samangan slechts weinig incidenten plaatsvinden die een impact hebben op de burgerbevolking. In het algemeen kan gesteld worden dat Samangan een zeer rustige provincie is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Samangan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie

Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Wat uw taskara betreft, waaruit zou blijken dat u minderjarig bent, dient te worden verwezen naar de beslissing van de Dienst Voogdij, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw minderjarigheid. Zoals nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. De documenten betreffende uw vaders werk en een kopie van de klacht die u neerlegde kunnen uw asielrelaas enkel ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. U slaagde er niet in de documenten betreffende het pensioen van uw vader toe te lichten en wist helemaal niet wat er op stond (CGVS, p. 9, 10). Bovendien gaat het hier slechts over fotokopies, terwijl van fotokopies de bewijswaarde gering kan genoemd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij nog een kind was toen zijn vader voor de politie werkte en dat hij dienaangaande daadwerkelijke bewijzen bijbracht zodat het Commissariaat-generaal hem niet kan verwijten hierover vage verklaringen te hebben afgelegd.

Met betrekking tot zijn werkelijke leeftijd stelt verzoeker dat de leeftijdstesten zelfs tot op heden betwist zijn. Ook houdt het Commissariaat-generaal geen rekening met het feit dat verzoeker slechts vier jaar naar school ging en dus analfabeet is zodat het logisch is dat hij het document dat hij voorlegt niet kent want hij kan het niet lezen.

Dat verzoeker bepaalde zaken over zijn vader niet weet is volkomen toe te schrijven aan zijn jeugdige leeftijd. Het Commissariaat-generaal houdt bovendien geen rekening met de specifieke informatie die verzoeker wel heeft gegeven over zijn vader.

Dat verzoeker weinig kan vertellen over de wijze waarop zijn vader de grond terug kreeg is ook te wijten aan het feit dat hij een kind was van wie er geen specifiek kennisniveau kan verwacht worden.

Het Commissariaat-generaal houdt duidelijk geen rekening met het gedetailleerde verslag dat verzoeker gaf over de ontvoering van zijn vader. Dat verzoeker vermoedde dat Gul en Ahmad Anjan achter de schoten en de ontvoering van zijn vader zitten is niet zo vreemd. Dat deze mensen een Taliban stempel hadden omwille van hun Pashtun achtergrond is inderdaad een vermoeden dat zijn grondslag vindt in algemeen geweten informatie waarvan het Commissariaat-generaal op de hoogte is.

Verzoeker is het niet eens met de zienswijze van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Samangan. Er is volgens verzoeker geen exacte en correcte monitoring en evaluatie van de veiligheidssituatie in de verschillende geografische zones in Afghanistan, zodat er volgens een document van het BCHV rekening moet worden gehouden met de veralgemening en intensifiëring van de conflictsituaties in Afghanistan, het feit dat de oorlogssituatie al dertig jaar voortduurt en gezien deze situatie elk perspectief op ontwikkeling op korte of middellange termijn illusoir is. Volgens verzoeker blijkt uit de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie dat er een significante stijging is in de gewelddadige incidenten in het noorden van Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Samangan, hetgeen een herziening van de positie wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming noodzakelijk maakt. Ook de enorm gestegen onveiligheid in de provincie van herkomst van verzoekende partij wordt duidelijk bevestigd door de toegevoegde informatie van het Commissariaat-generaal. Alleen al in de veronderstelling dat hij de reis terug zou moeten ondernemen naar zijn streek van herkomst, is het duidelijk dat hij door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade in de zin

van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor verzoeker is het ook niet duidelijk waarom er wel subsidiaire bescherming wordt gegeven aan Afghanen uit Char Bulak en Chimtal en niet aan Afghanen afkomstig uit Samangan, gezien er in al deze provincies sprake is van groeiende onveiligheid. Verzoeker herneemt tenslotte dat hij een geloofwaardig asielrelaas heeft neergezet en aldus duidelijk heeft kunnen maken dat zijn vader voor de ondervragingsdienst werkte zodat hij tot een risicoprofiel behoort.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht, (ii) verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn vader, die werkzaam zou zijn geweest als hoofd van de ondervragingsdienst bij de politie, zeer vaag en oppervlakkig zijn, (iii) hij nagenoeg onwetend is omtrent de inhoud van de door hem neergelegde documenten, (iv) hij vage en algemene verklaringen aflegde omtrent M.J. en G.A., de personen die hij verklaart te vrezen, en verschillende van die verklaringen gebaseerd zijn op veronderstellingen en (v) er actueel voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekers algemeen betoog dat leeftijdstesten tot op heden betwist zijn en geen specifieke leeftijd kunnen weergeven op generlei wijze afbreuk doet aan de concrete informatie uit het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waarin op grond van een leeftijdsonderzoek wordt vastgesteld dat hij op datum van 16 juni 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Verzoeker had overigens, indien hij hiermee niet akkoord ging een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de dienst Voogdij kunnen indienen. Uit het administratief dossier zijn geen gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat dit *in casu* gebeurde.

2.4. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. *In casu* werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vastgesteld dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over de functies van zijn vader bij de politie, een cruciaal element in zijn asielrelaas. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal wist verzoeker niet welke graden of rangen zijn vader heeft bekleed, diende hij het antwoord op de vraag naar de hoogste functie die hij ooit bekleedde schuldig te blijven, kon hij nagenoeg niet preciseren voor welke dienst zijn vader na de val van de Taliban jarenlang werkzaam was geweest, bleek hij niet te weten wanneer zijn vader precies begonnen of gestopt was met zijn werk voor de politie, had hij het raden naar de functie die zijn vader voor het Talibanregime uitoefende, en was hij nagenoeg onwetend omtrent de opleiding die zijn vader volgens hem vermoedelijk ooit had gevolgd alvorens hij werd aangesteld tot hoofd van de afdeling ondervraging. De functies die verzoekers vader heeft uitgeoefend bij de politie zijn van essentieel belang in het relaas aangezien de belagers van de familie weinig of niets tegen hen durfden ondernemen in de periode dat zijn vader bij de politie werkte. Verzoekers vage verklaringen over dermate belangrijke informatie in het kader van zijn relaas hypothekeren bijgevolg de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers onwetendheid klemmt bovendien des te meer nu een groot deel van de informatie die hij de commissaris-generaal verschuldigd diende te blijven, eenvoudigweg valt af te lezen uit de documenten die hij zelf aanbracht met betrekking tot de loopbaan van zijn vader en het

einde ervan. Deze stukken verhelderen immers onder meer welke functie zijn vader voor de val van het talibanregime uitoefende, welke de hoogste rang was die hij ooit bekleedde en wanneer hij op pensioen ging. Verzoekers jeugdige leeftijd en het feit dat hij analfabeet zou zijn kunnen zijn onwetendheid omtrent het professionele leven van zijn vader, een belangrijk gegeven in het kader van zijn relaas, geenszins verklaren of rechtvaardigen. Overigens kan er ernstig getwijfeld worden aan verzoekers beweerde analfabetisme gelet op verzoekers verklaring vier jaar les te hebben gevolgd in de plaatselijke moskee en nadien even lang school te hebben gelopen alsook zijn handtekeningen op de verscheidene documenten in het administratief dossier, waaronder de gehoorverslagen. Inzonderheid gelet op de vaststelling dat de door hem neergelegde documenten belangrijke informatie hierover bevatten, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht meer concrete en uitgebreide informatie over de loopbaan van zijn vader te kunnen geven. De bestreden beslissing kon derhalve terecht op grond van deze vaststellingen die door verzoeker niet worden ontkracht besluiten dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het werkelijke beroep van verzoekers vader en bijgevolg ook bij zijn vluchtmotieven die ermee verbonden zijn.

Waar verzoeker tijdens zijn horen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal nog aangaf zeer zeker te zijn dat zijn burens, de broers G.A. en M.J. als enige verantwoordelijk zijn voor de problemen waarmee hij en zijn gezin werden geconfronteerd, met name het schietincident in hun tuin, de ontvoering van zijn vader en de kort daarop volgende aanval op hun huis met handgranaten, erkent hij thans in zijn verzoekschrift, in navolging van wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen, dat het slechts om vermoedens gaat. Hij vermoedt dat G.A. en M.J. achter voormelde feiten zitten en geeft toe dat ook de verklaring dat zij tot de Taliban behoren gebaseerd is op loutere vermoedens. Waar hij thans oppert dat hun vermoedelijke lidmaatschap van de Taliban zijn grondslag vindt in *“algemeen geweten informatie waar ook het CGVS van op de hoogte is”*, laat hij geheel na deze bewering enigszins verder toe te lichten of met enige informatie te onderbouwen, waardoor zij alle ernst mist. Verzoekers asielsrelaas is op aldus op meerdere essentiële punten louter gebaseerd op veronderstellingen.

In zoverre verzoeker verschillende van zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De eerder door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn taskara, de klacht die hij samen met zijn moeder indiende tegen de ontvoerders van zijn vader, een opleidingscertificaat van zijn vader en drie documenten met betrekking tot de pensionering van laatstgenoemde zijn slechts fotokopieën en worden bovendien niet ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Aangezien verzoeker zijn asielsrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas om aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet betreft, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker bijgebrachte krantenartikels met betrekking tot een zelfmoordaanslag in juli 2012 op een huwelijksfeest in Aybak, de hoofdstad van de provincie Samangan bezwaarlijk zonder meer kan worden afgeleid dat er in de provincie Samangan in het algemeen een significante verslechtering is van de veiligheidstoestand zoals hij beweert. Verzoeker oppert op algemene wijze dat de enorm gestegen veiligheid in zijn provincie van herkomst duidelijk wordt bevestigd in de informatie van het Commissariaat-generaal, doch laat hij geheel na zijn blote bewering enigszins met objectieve en concrete gegevens hard te maken. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd (*SRB: Veiligheidssituatie Samangan*) blijkt in weerwil van verzoekers beweringen dat Samangan als een zeer rustige provincie kan worden omschreven. Er vinden slechts weinig incidenten plaats die een impact hebben op de burgerbevolking. Dit wordt overigens bevestigd in een van de door verzoeker bijgebrachte krantenartikelen, waarin wordt opgemerkt dat de provincie Samangan doorgaans rustig is. De commissaris-generaal kon op grond van zijn informatie, welke door verzoeker niet in concreto wordt weerlegd, in alle redelijkheid oordelen dat er in Samangan actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer naar zijn streek van herkomst duidelijk door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen welke gevaarlijke districten hij zou moeten doorkruisen. Gezien hij hierin gebreke blijft kan er bezwaarlijk worden geoordeeld over enig risico op ernstige schade op het niveau van de reisweg.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en de vervolgens per brief van 10 juli 2012 overgemaakte tekeningen en foto's van beweerde collega's van zijn vader, doen op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER